

تویای درون جان گرفت
تا پای بود ره تو بودیم
من بیچیم تل بر جای
در ره تو درایم از پای
بشینم و باغم تو سازم
پنهان ز تو با تو عشق بازم

موی شدم از غم میانت
جانم بلبند و ندیدم
کشم ز تو در پیشان چو زده
گفتم بسخنی ز من میانتک
دور از تو ز ندیدی جانم
از خاک در تو که چه امروزم
فردا که رود به باد خاکم
چون کرد آیم بر آستانک

بشینم و باغم تو سازم
پنهان ز تو با تو عشق بازم
ای مانده ز وصل تو در دامن
رانده ز بیرون در دامن
خلفی چه صبا بیور تو خوش
من دونه تو افتاب تابان
بالای خورشید بلای جانکست
کفتی بشینم و باغم تو ساز
بشینم نفسم را

بشینم و باغم تو سازم
پنهان ز تو با تو عشق بازم
از ناز بسوی ما نه بشین
از مده تا تو همی بودی تو
سبحان چه ناز نین
که بر ملک و تو بر زمین
خرد شد

خود شیدن ز من چمانت
ایام بچون من کر بست
نیز مژه در کان ابر
از غم بلا ی صبر بودی
چون نیست امید انکه کن
بشینم و باغم تو سازم
پنهان ز تو با تو عشق بازم

دل بسته از آن دو چشم جاود
امرو صبری خال کرد اشارت
من هیچ نشان بخست آن خال
که خال تو نقد دل زمین بود
بنفازخ خوب خوشی در خال
نریسان که زه امید بستنت
آن به که بکنج نا امید

بشینم و باغم تو سازم
پنهان ز تو با تو عشق بازم
ای وقت تو سرو ناز پرور
گیرم که بسدره سر کشد سر
نگرنت به بر نهاد قدت
عمری بخت نشسته بودم
ی بر روی سینه را ز عشقت
صد از دهن رسید آن را ز
گر صبر ریده رام کرد

بشینم و باغم تو سازم
پنهان ز تو با تو عشق بازم

خوسند شده بخوش چینی
بسم الله اگر تو هم بر زمین
پیوسته نشستی در طیفی
عز نشوه فریب عقل ازین
با هیچ کسی چو من نشین

دادند مرا نشان با برو
یعنی که نشان دل از وجود
میکنفت کدام دل چکا کو
دزدی چه عجب بودن بند
دل را بستان بودی نیکو
بر من غم عشق تو ز هر سو
پاد در امان و سر بیدارند

بشینم و باغم تو سازم
پنهان ز تو با تو عشق بازم
دل داده قامت صنوبر
باقد تو کی شود بل بر
از نخل امید چون صنوبر
با لشک چه سیم زور چون زور
از هر چه کان بر من همان تو
از پرده بیرون نشاء یکسر
دارم سرانگه بار و یکس

بشینم و باغم تو سازم
پنهان ز تو با تو عشق بازم

بسم الله الرحمن الرحیم